

Pe-alei de azalee

Venerabil și onorabil prin viața-i de dascăl, poetul care scoate, iată, al zecelea volum se visează adolescentin, pe alei de azalee, în grădină celestă, stăpân peste atol împrejmuit de ape senine. Versul său nu-i căutat, scrie parcă dintr-o suflare, și-n rimă, și-n alb, și scurt, și poeme – de parcă distinsul profesor ar ține vreo lecție deschisă, neapărat una de la suflet la suflet, despre viață pur și simplu. Se mărturisește, cu modestia-i definitorie sau răsfățându-se, "un biet ostatic/în războiul cumplit/în care poezia/iși cerne aleșii", deși ar avea cu ce să-și demonstreze statutul de cărturar de soi. Are și la ce medita după o viață lungă și plină, dar nu se sfiește să scrie încă de dragoste.

Trăiește, visează, iubește, la fel de tânăr în cuget și-n simțire, fiindcă Domnul chiar i-a lăsat, cum l-a implorat în vers, vie imaginația. E teribil de sincer în simplitatea cu care își anunță epitaful dorit – "a fost un om cinstit și drept"-, însă pentru cei ce răsfoim (măcar) acest al zecelea volum e foarte clar că dascălul de profesie Petre Curticăpean se arată Poet prin vocație.

GEO RĂEȚCHI